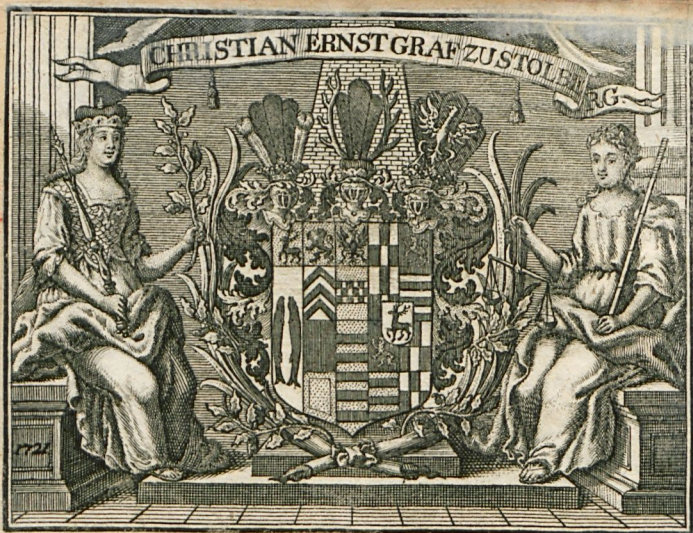

1720

B

1720

1. ^{60 38} de Beauſebre ſ. Isaacij
 diſſ. de novi Foederis
 Libris Apocryphis,
 Berolini, 1739.

2. von der Hand ſ. Hemſ.
 tractatus Talmudic,
 cus de placis Stati,
 quatuor judaicarum,
 Helmſtad 4, 1720.

3. ————— Epistoſola
 joelis Prophetæ ad
 Regem jehoramum,
 Helmſtad 4, 1720.

6
ÆTERNA
MEMORIA
JOHANNIS
REUCHLINI,

JCTI, CÆSARIS AC PRINCIPVM
CONSILIARII,

PRIMI HEBRAICÆ ET GRÆCÆ LIN-
GUÆ IN ACADEMIA INGOLSTADI-
ENSI PROFESSORIS,

QUI SENEX ANNORUM LXV.

ANNO MDXX. IV. NON. MART.

SCITO ORSUS EST PROFESSIONEM
PROGRAMMATE :

ET

JOHANNIS
GUSSUBELII,

INGOLSTADIENSIS PROFESSORIS,

QUI

INAUGURALI

PRO REUCHLINO

ORATIONE A. MDXX. III. NON. MART.

PRÆCLARE DIXIT :

RECENSENTE IN ACADEMIA JULIA
A. MDCCXX. MENSE MARTIO

HERMANNO von der Hardt/

ACAD. JUL. SEN. ET PRÆPOS. MARIÆ.

Helmstadt, Literis SCHNORRIANIS.

*Virtutis & veritatis
pretio!*

VEl centies his annis prima ingentia
Reuchlini ante hos ducentos annos
in ecclesiam & publicam rem studia gra-
ti commendavimus posteris. Nunc por-
ro in honorem anni hujus secularis, &
prædulcis fati memoriam, subindicare,
potius quam recensere animus est, quo
divino nutu, senex LXV. annorum, ex
ducatu Wirtenbergensi Ingolstadium ad
Bavaros penetraverit, *linguarum sacra-
rum in academia professor primus*. Stud-
gardiaë diu vixerat Reuchlinus. A. 1519.
Ulricus Wirtenbergensis Dux Reut-
lingam Suevorum oppidum expugnat,
quod cives isti præfectum saltus, duci
percharum, occidissent. Wilhelmus,
Bavariaë dux, cum Suevis Ulricum ar-
mis aggressus, ducatu eum exiit. *In-
ter captivos Wirtenbergenses Reuchlinus*
illa a Bavaro beatus est gratia, ut illius
bona prædæ bellicæ colore fisco addicta
diceret, eoque titulo servaret, *I. Majum, p.*
513. Interim Ingolstadium cum perpaucis
libris perductus, secum agi permisit de
Acade-

Academiae illius professione ornanda, autoribus hebraicis & graecis recensendis. Conditionem admisit, suam pollicitus operam. Quamobrem IV. Non. Mart. A. MDXX. hujus sui publici Academici laboris initium publico hoc indixit *Programmate*:

AB ILLUSTRIS PRINCIPE

WILHELMO

BOJORVM DVCE INCLYTO

DOMINO NOSTRO

PRÆCLARISSIMÆ HVJVS VNI-
VERSITATIS CAUSA ET EJVS
NOMINE

JOANNES REVCHLIN

PHORCENSIS

LEGVM DOCTOR

IN OPERAS DVARVM LINGVA-
RVM PRINCIPALIVM

HEBRAICÆ ATQVE GRÆCÆ

QVOTIDIANAS

EX ÆRARIO PVBLICO

NOBILI STIPENDIO CONDVCTVS

A 2

CRAS

CRAS

III. NONAS MARTIAS

DIATRIBÆ LVDVM APERIET LITERA-
RIVM ANTE MERIDIEM HORA

NONA

IN AVDITORIO COLLEGII VETERIS
LATISSMO

ANNO CHRISTI MDXX.

Fausto dehinc illo sequenti die, III. Non. Mart. in splendido auditorio *oratione inaugurali* de Reuchlini rebus publice prælusit *Johannes Gussubelius*, spectabilis Academiae pars. Prudentiæ, in bellicis illis motibus inter Ulricum & Wilhelmum, Wirtenbergensem & Bavarum Duces, in Gussubelii sermone momenta, quare nec Reuchlinus tunc verba fecit, plura sunt, ex illorum temporum historia, quam hic locus capiat.

Et nostro jam ævo, in eodem velut auditorio nos existere ac coram omnia videre & audire existimabimus læti & fortunati.

In Ora-

Oratio a IOANNE GVSSVBELIO
Longicampiano coram Vniversitate Ingolsta-
rensi habita, pro Io. Capnione Phorcensi, LL.

Doctore, cum in lingua hebraica & græca ludum
litterarum ex conducto aperiret,

III. Nonas Martias.

*Augusta Vindelicorum, ex officina Silvani Otmarii,
mense Martio. MDXX.*

A Nimadverto jampridem initio dicendi, Illu-
stres, Magnifici, & Spectabiles domini,
cæterique doctissimi auditores, quam in-
tolerabile ac ætâ gravius humeris meis o-
nus imposuerit excellenti humanitate præditus il-
le præceptor noster, vir literatissimus, Io. Reuchlin,
Phorcensis, Legum Imperialium doctor egre-
gius, quem Latini Græcique Capnionem appellant:
Cum in tanta frequentia, tam splendido consessu tan-
ta nobilitatis tot præclarissimorum hominum, cum qui-
bus neque ætate, neque ingenio, neque autoritate com-
parari debeam, oratio mihi habenda sit: Quippe in
tam summa causa pro tam summo viro. Quis
enim vel Demosthenes vel illo audacior Æschines ali-
quis non tum fieret nullo verecundia rubore suffusus,
cum has ornatissimas sedes atque subsellia, tot digni-
tatibus tantis honoribus referta, hominum, non tantum
incredibili prudentia, verum etiam aurium singulari
iudicio pollentium, & oculis aspiceret & mente cogita-
tioneque intueretur? Ego autem confisus omnium ve-
strum benevolentia, primum, quod facile pro innata
& consueta benignitate quævis errata mihi condona-
bitis, qua fuerint sincero & amico animo a me, & offi-

cio quasi debito admissa: Deinde, quod etsi forte non
 omnes ubique, tamen multos & bonos viros hoc in loco
 noverim ejus hominis honori fautores, qui non mo-
 do singulos vos quosque salvos esse optet, sed et-
 iam ad id huc advenerit, ut multiformibus vari-
 arum linguarum elementis, literis & doctrinis
 ornatos florentesque universos, si volueritis, effi-
 ciat, & omnia non ad sui quæstum, sed ad vestri
 profectum & utilitatem agat. Certe plausibilium eo
 me orantem suscipietis, quod solo ipse obsequendi stu-
 dio, nulla temeritate trahor in hæc vobiscum collo-
 quia, in hæc omilias, & in hunc prologi sermonem,
 quem is pro quo dicturus sum mihi demandavit, cui
 quicquam negare piaculi duxerim loco. Id ita com-
 monui, ne cui vestrum mirum esse videatur, qui præ-
 ter hujusce splendidissimi gymnasii morem,
 cum lectiones suas quispiam alter incepturus
 sit, qui tum majori dignitate, tum c. natori venu-
 state ac fertiliore dicendi copia, si vellet, initia sua
 proponeret, ego, ejus comparatione, semisus homo &
 longe post illum habendus, apud vos lectissimos viros
 & studiorum severissimos judices ausim earum le-
 ctionum, non ut rei magnitudo jure deposceret, sed
 quantum pro mea virili queam, sermone trito & hu-
 mili, principium concionari. Antiquitatis enim
 amator & priscorum imitator autorum Capni-
 on, voluit laborum suorum alios esse precones
 aliosque oratores, se vero alienigenam & peregri-
 num apud vos atque ignotum hominem, per notos
 vobis & domesticos furi notiozem. Quare pro seipso
 verba facere distulit, exemplo & more majorum.

Sic

Sic Aristophanes Sophocli Tragœdiarum exordia posuit, qui consueverat absque prologis mox ad actus procedere. Sic Euripides & ipse Tragicus nullam suis operibus præfationem dixit, haud secus Aristophanes Comicus. Et ut obmissis græcis Latinos commemorem, nonne vir tanta facundia & tam laudato ingenio Archias ille Antiochenus, cum pro se ipso abunde potuisset apud Prætorem populi Romani & Consultissimos iudices orationem eruditam & copiosam habere, tamen ipse discipulum, quem ante docuerat, Ciceronem elegit sua causa patronum. Quare haud ab eruditissimorum consuetudine alienum est, quod Capiton plane alteri, atque adeo quidem mihi ipsi ex ultroneis ministris suis electo, pro se habendam orationem de doctrinis & lectionibus suis, utraque in lingua tam græca quam hebraica tradendis, commiserit. Utar igitur hac in causa & amplius & audacius vestra benignitate, vestraque insigni patientia, quo simul Capitonem hunc nostrum paulo uberiore dicendi conatu in amicitiam vestram arctius redigam, quem & amare & venerari non cessabitis, si ob quam rem ad nos & Engelstadiensem Universitatem nostram accesserit aperitius cognoscatis. Equidem res omnis uti facta est brevi recensere. Nam post quinquennem nuper miseriam, calamitatem & ærumnam Stoccardia, quæ Wirtembergensis territorii prima civitas est, ubi & noster ipse annos prope duo de quadraginta civis sederat, cum neque famem neque seditiones neque bella neque sæva pestilitatis minas evitare per mala facta liceret, indignus tandem visus est philoso-

pho ille locus, quem deinde & musæ sanctio-
 res & politiores literæ in media barbarie inco-
 lerent, ubi in partem pejorem liquitur ætas, & ater-
 nis succumbunt omnia plagis. Quo agitatus Capnion
 recte secum constituit, ut semetipsum, bibliothecaque
 sua aliquot libellos, ab imminentibus tot & tantis
 incendiõrum & devastationum periculis aliquando
 eriperet, atque alio proriperet, adibus suis & omni
 agrò reque familiari ac universis bonis externis cum
 mu. iplici chartacea suppellectile domi relictis. Nihil
 enim spei supererat, posse post his victam a Suevis nu-
 per urbem reductis exulibus & profugis, in tanta
 civium seditione ac intestinis odiis & simultatibus,
 alioqui popularitate gratum se, illaso statu permane-
 re, plurimum sane metuentem sibi ab avaritia sica-
 riorum, quibus libidinandi licentia in optimum
 quemque conceditur, certe saevo dominatu, quasi a
 victaribus Rojis illuc translata fuissent colonia. Que
 res ne temperari quidem potest, quando ei regioni
 expectanda quotidie est exacti Ducis secundam re-
 stitutionem desiderantis subita irruptio. Accesserat
 aliud malum, ingens profecto, quod nulla ratione,
 nullo consilio, nec vel prudentissimi cujusque viri ul-
 la cogitatione vitari, nisi fugiendo potest: Epidimia
 grace nominatur, quod latine interpretatur publica
 invasio sive grassatio, & Lucretio Romano, subita
 clades novaque pestilitas, qua (ut nebula ac nubes)
 paulatim repit, & omne qua graditur conturbat &
 immutare coactat. Cum igitur aliquo se vertendi
 oblata esset non tam occasio quam & necessitas, tum
 petebatur a Patriciis & Consularibus viris in-
 clyti

clyti Bojorum Ducis Willelmi, ea tempestate ad Suevica magna confederationis bella imperatoris electi, bis victoris & triumphatoris, ut in Bojos se conferret, ubi pro rei sua familiaris opportunitate, non in cassum speranda sibi foret ejusdem Principis clementissima liberalitas. Quorum votis ut obsequeretur, recepta iterum in ditionem confederationis Stoccardiâ, collocatisque ad praesidia militibus multo pluribus quam civitas ferre posset, abiit, secessit, & circiter quintum Idus Novembres, jugum Harcynium transcendit nebulis opertum & nivibus, glacie, algu geluque horridum, per duras & scabras filices & confragosa itinera, usque dum ad Danubii ripas consisteret, brevi familia & quadriga comitatus. Quibus in montibus, obmissa superioris Bajocaria via, inferiorem arripuit, ut nostrum Gymnasium perlustraret, & qua posset opera, studio, cura & diligentia omne genus optimarum literarum & antiquissimarum disciplinarum huic urbi non sine summa laude inferret, maxime nobilioribus in linguis, Latina, Graeca, & Hebraea. Quoniam latinam linguam callentibus facundissimis hominibus & summa ingenii praeclara gloria non careat hac civitas, qui peracto labore, frequenti studio, multa exercitatione, plurimis experimentis, profunda sapientia & divinis animi dotibus, possint altissima poetarum arcana latine scrutari, & anigmata retegere & solvere nodos, qui denique possint omnes Rhetorum Veneres, suada (ut ajunt) medulla romane ac latialiter imitari, diserte omnia dicere, non sine summa quadam auditorum admiratione.

Copiosam vero concinnare omni de re orationem, id non unius tantum, sed multarum gentium & linguarum institutione fit, & potissimum græca & hebraica, ut cum de media philosophia quadam nobis veniant promenda, græcis abundemus, & quæ de vera theologia perspicaciter cognoscere oporteat, non aliunde nisi de hebræorum antiquitate liceat expiscari. Ejusmodi namque linguis, (credite vera dicenti) poetarum, philosophorum, & theologorum crescit oratio & facultas, quod testantur antiquissimorum libri, sapientum voces, exemplorum vetustas & sanctorum firmat expressa scriptura. Earum linguarum in hoc nostro gymnasio (pace omnium dixero) nunquam sortiti sumus ullum doctorem, quinimo ne in tota quidem ante germania Joanne Reuchlin priorem vel fama quidem accepimus, qui longissimis jam annis domi se continuit, negotiis secularibus & jure dicundo impeditus. Nunquam autem ipse post sumptam virilem togam usque ad hæc tempora pedagogus, aut erudiendis juvenibus aliqua in schola publicus voluit esse præceptor aut ludimagister. Commune igitur hoc nostrum cum omnibus germaniæ studiis incommodum fuit, ut nullus in hanc usque ætatem nobis contigerit doctor, qui simul & græce de pulpito & hebraice præciperet, hoc solo excepto tempore, quo nuper idem ille Capnion, unus & primus ad nos primo accessit, ut olim Apollonius ad Indos, haud absque suo literario thesauro, quo hanc nostram Universitatem sua presentia faceret illustriorem. Quis igitur tam agresti,
tam

tam duro, tam imbecillo erit animo, qui eum vi-
 rum, quem Principes Illustrissimi, quem Civitates
 magnificentissima, quem alia quoque Generalium Scu-
 diorum Universitates quantavis humanitate ac libe-
 ralitate ad se cupiant allicere, non id pariter agat
 omni fide ac prae excellenti conatu, ne frustremur in-
 genti hac laude, inter primos Capnionem habuisse
 praeceptorem; quod cedit in summum gymnasii nostri
 decus & gloriam. Nam si olim Sicyonia eo existi-
 mata est conspicabilior & angustior, quod & plures &
 fama nobiliores coluerit statuas, & multas imagines, non
 ligneas, ut aliorum more solebant, sed areas: Illic
 enim Pan Lycaus, quem Lysippus ex orichalco fa-
 brefecit, & Aesculapii effigies, & somni & Artemi-
 dis, & Veneris, & Antiope, & Epopeos, & Juno-
 nis, illius Adraasti opus, & Solis, licet ex albo la-
 pide ficti, & complura variis generis signa, de qui-
 bus Pausanias in Corinthiacis fistivè conscripsit: Si
 inquam, ea regio nobilium statuarum cultu fuit ha-
 bita celebrior, qua sunt mortuorum imagines, quid
 de Engelstadio nostro futurum arbitramini, si vivo-
 rum hominum formas, quin imo deorum & quidem
 vera divinitatis imagines, illa doctissima & sapien-
 tissima simulacra, viros scilicet in omni genere scien-
 tiarum & linguarum institutos, omni studio, con-
 filio, opera, cura, cogitatione, totis denique viribus
 nobis conciliemus? Homines tu putas, dii sunt, mor-
 talibus nobis mortales missi, ea conditione & iis fa-
 cultatibus, qui nos possint à socordia & inertia ex-
 citare ad meliorem frugem, a barbarie ad mo-
 res ingenuos, à cœcitate ad lucem, ab infantia ad
 facun-

facundiam, ab ignorantia detestabili ad veram divinarum humanarumque rerum cognitionem, quæ antiquissimorum voluminibus adhuc nostro seculo sunt recondita. *Si enim nostrum scire, antiquorum est reminisci, quoniam nihil est dictum, quod non sit dictum prius, quomodo recordabimur antiquorum sensa, qui sermones, verba & linguas antiquorum ignoramus? Sed saepe dum errantes sequimur interpretes, gravi quoque nos ipsi errore implicamur. Huic audio adstipulatum esse Augustinum, qui de doctrina christiana sic scribat: Plerumque a sensu autoris devius aberrat interpres, si non sit doctissimus. Nam multa, quæ ab autoribus librorum interpretata non sunt nomina hebræa, non dubitandum habere non parvam vim, atque adiutorium ad solvenda ænigmata scripturarum, si quis possit ea interpretari; Quibus apertis & interpretatis, multæ in scripturis figuratæ locutiones manifestantur. Contra ignota enim signa propria magnum remedium est linguarum cognitio. Hæc Augustinus non indoctis laudi dedit, ut haud obscure agnosceris, sed de linguarum peritissimis conscripsit, non de illis qui faciunt intelligendo ut nihil intelligant, qui ne quid videantur nescire, quin potius ut videantur omnia scire, non verecundiæ sibi ducunt, omnia stulte aut verius perverse interpretari. Sic audacia velant ignorantiam, ut cæcis cæci ducatum præbeant, & ex rudibus imperitiores efficiant. Videte quos fingant morsus diaboli, cum tam lepide sibi blandi-*

untur

untur posse græca exponere. Duo, inquit, mordet diabolus: Ideo dictus est a dia quod est duo, & bolus morsus. O nugas indoctis gratas. Rectius autem S. Hieronymus græcum illud in epistola Pauli ad Ephesios criminatorem interpretatur; διαβάτω enim græce, criminor latine dicitur, & διαβολή calumnia Luciano teste. Sic Psalmorum libro canunt, ad deum fontem, ubi deberet ad deum fortem legi. Et mare magnum & spaciosum manibus, pro laticapaci & amplo loco, quod etiam septuaginta interpretes εὐρύχωρος traduxere. Et in Isaia, post januam pro post unam, & in Proverbiis, Justitia elevat gentem, pro elevate gentem. Et kyrie leyson, pro eleifon, & lamafabathani pro lama afabthani. Quid autem non attinet & hoc dicere? quod ausi sunt quidam theologi annum integrum rotas ad populum omilias, quos Sermones appellant, super hanc unam sacra (ut ajunt) scripturae autoritatem fundare: Stultorum infinitus est numerus, quod nusquam in sacra scriptura continetur, decepti, ut putatur, interpretum ignorantia. Quo rectius in psalmum septimum scribens Hieronymus affirmat, quod erraverint plerique, & maxime ii, qui hebræi sermonis scientiam non habent. Quare ait in Epistolis, quod de male interpretatis fictas explanationes quaerant. Quid moror pluribus? Infinita sunt in theologia, male intellecta, quæ ex ignorantia linguarum in deteriorem partem, cum quadam externarum gentium subsannatione, indignaque irrisione captantur, quæ possint omnia,

mnia, si qui linguas didicerint, emendari.
*Nec animadvertenda jam ducam qua levia sunt er-
 rata, ut quod in Medicinis, Galeni opus appellant
 therapeuticon, quod therapeuticon id est curati-
 vum nominari oportebat, & Tengni quod Tech-
 ni id est ars, & non Diaphiniconis, quod signifi-
 care volunt compositionem quandam per dactylos, est
 enim phinix fructus palma, nomenque illud in ge-
 nitivo plurali phinicon habet, cui dia praepositio
 servit. Non aliter atque si dicerent Dia Bucolico-
 nis, Dia Georgiconis, Dia Paralipomemonis. Re-
 ctius autem proferrent dia phinicon, & alia id
 genus. Simile de Jurisconsultis, qui propter graeci-
 tatis ignorantiam nequeunt proprios annales discipu-
 lis & scholaribus tyronibus iuxta legum suarum con-
 tentia, neque de alcarum lusu penthatlum sive quin-
 quertium ludosque permisso, suis vocabulis recense-
 re, ac prope millia locorum (us ajunt) qua juris
 sunt, graeca linguae ignari pronunciare nesciunt. Est
 adeo item de Philosophis ipsis aetate nostra nihil cer-
 tius, multa eos vel ignorare vel errare propter
 linguarum imperitiam, & ob falsas translatio-
 nes. Quod Albertus ille cognomento Magnus in
 tertio de Anima libro plane ostendit. Idque pericu-
 losius eo est, quo magis res pro rebus & aliud pro
 alio mutantur in traducendo, Nam qui pro oleo Ce-
 drino in Aristotelis septimo de historia animalium
 volumine transtulit oleum Juniperinum, nescio an
 venia sit dignus. Et extat Bessarionis contra Pla-
 tonis calumniatorem liber, quo magnam & non fe-
 rendam Aristoteli factam esse falsa interpretatione
 injuriam*

injuriam commonstrat. Ignoscendum fortasse paulo ante nos superiori seculo, ac potius admodum pie commiserandum fuerit, quo Scholastici, tam Germania quam Galliarum, quantumvis studiosi, exercitatos & idoneos praeceptores, linguarum principalium peritos, habere vel non poterant, vel si potuissent, tamen eos pestis illa, optimorum ingeniorum absumptio, & adolescentum ingenua indole praedictorum suffocatio, illa inquam, execrabilis thesophistarum caterva, qua picarum more nihil nisi garrere ac inepte strepere consuevit, a tam nobili & necessario studio professioneque auerterat. Nunc honoratissimi auditores, nunc tantae negligentiae hominibus veniae locus non erit. Jam jam redierunt aurea illa secula. Jam adesse cernimus illa tempora, quibus & doctorum praestantia & librorum copia varietateque ad institutiones antiquissimorum, & arcanas veterum traditiones capessendas (si volumus) recte nobis frui liceat, quo facilius cum extraneis tandem nationibus & cum iis qui foris sunt, latine, graece, ac hebraice, profundissima dogmata & reconditissimas scientias communicare valeamus: Quando Illustrissimus Princeps & dominus noster *Wilhelmus*, Bojorum Dux, non tantum clarissimis praeliis & iusto Marte inclutus, ut qui jam bello Suevico imperator magna confederationis bis victor & bis triumphator excelluit, verum etiam optimarum quoque literarum ac omnis bonae artis cultor & amator sempiterna dignus memoria, de summa erga nos clementia praesentem *Capnionem*, ut in hoc suo *Gymnasio Anglopolita-*

no simul & græce doceat & hebraice, jampridem pu-
 blico ex arario, nobili stipendio ac honorificentissimo
 donario quam liberalissime conduxit, ne cæteris no-
 stri seculi viris, alibi principalium linguarum splen-
 dore coruscantibus, futuri simus posteriores. *Quam*
ad rem utiliter consequendam humanissimus Capcion
noster operam suam & ingentem diligentiam huic
nostro alioqui tam splendido Gymnasio benigniter of-
fert, ut quantum possit viribus eniti, præceptis mo-
nere, consilio proficere, optimos quosque suos audito-
res & græce doctos & hebraice faciat eruditos, atque
singula curet & omnia peragat, quæ videbuntur ad
omnium studiosorum dignitatem, amplificationem,
laudem & gloriam pertinere.

A fausta hac inauguratione binas quotidie ho-
 ras collegio dedit publico Reuchlinus, qui ma-
 tutina *Rabbi Mosen Kimchi* frequenti auditorio
 prælegit, vespertina *Plutum Aristophanis* recen-
 sivit, auditoribus pluribus quam tre-
 centis, indubitata fide

Reuchlini.

Quique novas alitis nonnul-
lo semine fruges,
Quique satis largum cælo
demittitis imbrem.

lem per-
tissimo
is no-
splen-
Quam
apnion
n huic
iter of-
is mo-
audito-
, atque
tur ad
ionem,
ie ho-
ni ma-
litorio
recen-
e.

nul-

coelo

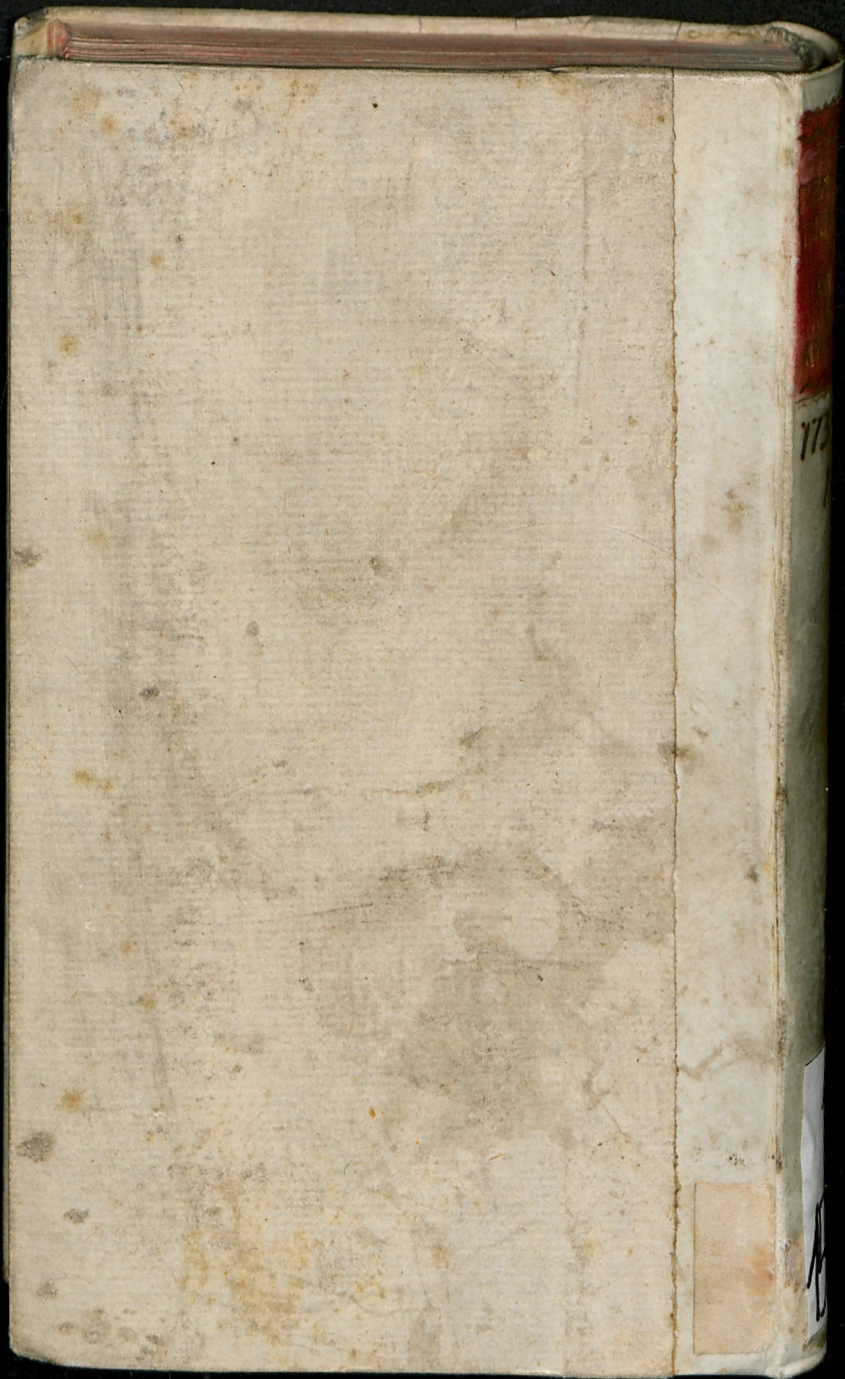
n.

153243

X 2321135

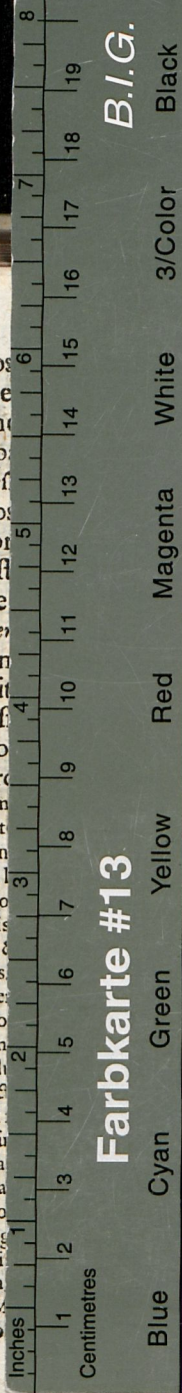
72.

173

Handwritten mark

Farbkarte #13

B.I.G.

6

ÆTERNA
MEMORIA
JOHANNIS
REUHLINI,

JCTI, CÆSARIS AC PRINCIPVM
CONSILIARII,
PRIMI HEBRAICÆ ET GRÆCÆ LIN-
GUÆ IN ACADEMIA INGOLSTADI-
ENSI PROFESSORIS,
QUI SENEX ANNORUM LXV.
ANNO MDXX. IV. NON. MART.
SCITO ORSUS EST PROFESSIONEM
PROGRAMMATE:

ET
JOHANNIS
GUSSUBELII,

INGOLSTADIENSIS PROFESSORIS,
QUI
INAUGURALI
PRO REUHLINO
ORATIONE A. MDXX. III. NON. MART.
PRÆCLARE DIXIT:
RECENSENTE IN ACADEMIA JVLIA
A. MDCCXX. MENSE MARTIO

HERMANNO von der Hardt/
ACAD. JUL. SEN. ET PRÆPOS. MARIÆ.

Helmstadt, Literis SCHNORRIANIS.